

Thụy Nhã

Chờ Đợi

Tôi gọi Vân về ăn lễ Tạ Ơn, nó bảo "không về đâu, còn gì nữa mà về". Gớm, con bé hiền thế mà thù dai! Tôi chắc hẳn nó còn nhớ tới bà chị dâu mồm tẩm thuốc độc, và ông anh lúc nào cũng quất như tát nước vào mặt.

Một năm trước, Vân dọn hết đồ đạc tính qua Cali. Làm bạn với nó bốn năm, từng đi shopping nguyên ngày với nó, từng bỏ nhà qua apartment ngủ chung với nó, tâm sự thâu đêm, nhưng tôi chưa từng nghe qua nó nói có bà con, bạn bè ở Cali. Tôi tí tê, bảo, mày đang có Job ngon lành ở Utah, tự dưng vác xác qua Cali làm giống gì ở bên. Suy đi tính lại, tôi không thấy nó có gì lợi khi dọn qua Cali cả. Nội tính tiền moving cost cho UPS cũng vừa vụn 600- 700 đồng rồi, ít ỏi gì. Đó là tôi còn chưa tính tới Vân phải bỏ đi một cái giường, 2- 3 cái tủ buffet và cả cái bàn ăn vừa sẫm. Mặc tôi can ngăn, Vân nói vẫn muốn dọn, nó không muốn chết già, chết héo ở thành phố "chết tiệt" này. Tôi nghi, chắc chắn phải có ai ở đó đợi chờ, mong mỏi, nên nó mới hăng dọn đồ thế. Cái con này, quen nhau bốn năm, chưa bao giờ tôi thấy nó dọn dẹp nhà cửa. Cái phòng thuê lúc nào cũng bừa bộn, nhất là với tánh của nó, không bao giờ thích vứt đi bất cứ thứ gì nên ôi thôi, chỗ nào cũng thấy đồ. Trong phòng tắm ít nhất cũng có hai mươi lọ kem bôi mặt đủ loại. Nhìn vô mới thấy quá mười chai đã đóng văng, đục ngầu. Trong mấy hóc tủ la liệt, hằng hà vô số thứ "kỷ niệm còn con" của Vân, nó giữ từ cái bì thư cũ mềm ở Việt Nam, luôn cả cái vỏ ốc, chẳng biết ai tặng, nó cũng bỏ vô hộp, rồi cất trong tủ khóa cẩn thận. Tôi nghi ngờ, rồi tới lo sợ, sợ bạn mình bị gạt. Nó 32 tuổi rồi nhưng khờ lắm. Tôi không khá gì hơn, nhưng ít ra cũng có vài lần được thất tình, còn nó, chắc hẳn "trái tim còn trinh".

Nó đóng gói tổng cộng bảy thùng đồ "overweight", giao luôn chìa khóa xe cho tụi moving lái qua Cali. Sơ sơ, nó trả cho người ta gần 1000 đô. Tôi sặc máu vì giận. Sao nó ngang thế? Tự dưng đưa tiền cho người ta ăn, tự dưng bỏ công ăn việc làm, bỏ chị, bỏ anh, bỏ luôn cả tôi để qua bên sống cùi cùi một mình. Nhịn hết nổi, tôi lôi nó ra, xì nẹt:

- Mày điên không Vân, đang sống ở đây ngon lành, mày lại đòi bỏ đi là sao?

- Để mặc tao đi, mày không hiểu đâu.

- Mày không nói sao tao hiểu? Phải nói tao mới hiểu chứ.

- Mọi lời giải thích chỉ là biện hộ, nên cho tao xin. Mai mốt có nhớ tao, mày cứ qua đó thăm. Tao hứa bao mày Lobster, King Crab, shopping, ăn xài, đủ hết, nhưng bây giờ, đừng cản tao nữa.

Nói cùng, nói cạn, từ giận dữ qua tới ngọt như đường, chiều hôm sau, tôi vẫn phải chờ Vân ra sân bay. Con bé thường ngày vẫn sống rất tình cảm, không hiểu sao hôm nay đi, lại không buồn tới từ giã người anh ruột và người chị dâu. Nhìn nó lẳng xăng ở sân bay, tôi thấy mình như con gà lạc đàn.

Tôi vẫn tin ở đời có số. Vân chưa kịp lên máy bay, người anh ruột đã tới tận nơi túm thẳng về.. Ông Quý, anh của Vân, mặt đỏ kè, kéo tay nó lôi xềnh xệch. Vân cứ nói "Buông em ra, cho em đi, cho em đi...". Mặc Vân la

hét, người anh vẫn không nói tay. Anh Quý gân cổ, nước miếng văng, ướm nhẹ mấy cọng râu lún phún: "Con quỷ cái, nuôi mày lớn cho mày ăn học, ai dạy mày đi cướp chồng người ta? Ai dạy mày bỏ anh, bỏ chị theo trai? Mày không thấy nhục sao? Tao là anh mà không dạy được mày sao ăn nói được với cậu mợ hả?"...

Tôi bàng hoàng, có bao giờ tôi nghe Vân nói nó thương ai đâu. Con bé lại hiền lành, ngoan ngoãn, làm gì có chuyện theo giai...cướp chồng? Bà chị dâu giung giăng đi cạnh, đổ dầu vào lửa: "Ai ngờ con Vân hư đến thế. Hên nhờ tôi có bạn bè ở Cali, hỏi ra mới biết. Nó làm vậy thật tôi không biết dấu mặt ở đâu cho đỡ ngượng". Nhìn Vân khóc lóc, tóc tai bù xù, xót lòng quá, tôi hỏi "Có chắc không chị. Em thân với Vân thấy nó không phải hạng người đó đâu." Bà chị dâu xoén xoét: " Chắc lép gì, thằng đó có 3 con rồi. Con Vân quen nó chín năm, cả thành phố ai lại không biết. Cô quen nó lâu vậy mà chẳng biết tí gì, lạ thật". Tôi chưa chát "Vâng, lạ thật!" ...Tôi quen với Vân bốn năm, là người bạn thân nhất của nó, là người luôn chia sẻ với nó mọi ngọt bùi đắng cay, còn chưa được nghe nó kể chuyện tình duyên, chưa được nghe nó nhắc nửa lời về cuộc tình ngang trái, chưa hề nghe nó than thân trách phận...Còn bà, bà là ai? Những người trong thành phố là ai? Sao chuyện gì cũng rành, cũng tường tận như người trong cuộc vậy? Loạn quá rồi phải không Vân? Chuyện của mày tao không biết. Chuyện của mày, tao chưa từng được nghe mày kể. Chuyện của mày, mày bịt lại bịt bùng, cho dù tao ráng tìm hiểu, ráng vặn vẹo, tao vẫn không biết...vậy mà ngoài đường, ngoài xá ai cũng biết. Đòi là vậy sao Vân?

Chuyện trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã thông. Nhưng thôi, "giấy không gói được lửa", mày cũng đừng "ngạc nhiên" quá nhé!

Sau hôm bị túm về ở sân bay, Vân bị bắt buộc từ bỏ "ảo mộng" qua Cali, "ảo mộng" sống chung với người đàn ông ba con, và vẫn chưa ly dị vợ. Chuyện vỡ lở, ai cũng nhìn Vân bằng ánh mắt khinh bỉ, rề rúng. Nhưng Vân, con bé hiền lành, sống có tình cảm lại có "can đảm" bất chấp dư luận, nó ngang nhiên dấn đạp lên dư luận để sống. Một đêm, nó lôi tôi ra nói nhỏ: "Không cho tao đi Cali, tao đi Texas. Bằng giá nào tao cũng phải rời khỏi thành phố này. Mày ở lại, ráng đừng đi vào con đường như tao!" Tôi nhìn nó, cố tìm chút cảm giác, cố tìm lại hình ảnh người bạn tình cảm năm xưa, nhưng mặt nó vẫn tỉnh như không. Tôi tưởng nó sẽ khóc, sẽ lên tiếng giải thích về những gì đã xảy ra, hay ít nhất cũng nói vài lời bào chữa, nhưng tôi đã sai! Vân không nói gì. Nó không hề giải thích hay biện hộ về việc nó bị lên án "cướp chồng" người khác! Tôi hiểu, nó không cần sự thương hại của bất cứ ai, dù người đó là tôi, người bạn liền tay liền chân với nó. Nói là làm, hai ngày sau tôi lại đưa Vân ra sân bay. Lần này, không ai có thể giữ Vân lại. Nó đi thẳng, không một lần nhìn lại, không có cả cái vẫy tay tạ từ...

Mấy tháng đầu cô nàng thất nghiệp, ngày nào tôi cũng gọi phone nói chuyện với Vân để nó đỡ buồn. Nó kể, trước kia Huy, người tình chín năm của nó, qua Utah mở đại lý cho một siêu thị lớn bậc nhất nhì ở Sacramento. Lúc nó xin vô làm Cashier, anh chàng vẫn đối với nó như một "con bé". Mỗi khi vắng khách, nó phụ xếp hàng lên giá, nó cao có 5' nên Huy thường xếp lên dùm. Làm được một thời gian, nó nghĩ việc, mất hẳn liên lạc với Huy. Năm tháng sau, ba Vân mất. Không biết định mệnh sắp đặt thế nào, Vân nhìn thấy cái thiệp từ Cali của Huy gửi tới phân ưu. Nó gọi điện thoại cảm ơn, rồi nói chuyện qua lại. Kết cục của những mẩu đối thoại không đầu, không đuôi với người đàn ông ba con là mối tình chín năm của Vân.

- Anh chàng có hứa hẹn gì với mày không?
 - Anh nói thương tao, sẽ bỏ vợ để lấy tao.
 - Chín năm rồi sao ông không bỏ đi.
 - Bà đó hăm uống thuốc tự tử rồi giết luôn mấy đứa nhỏ.
- Huy làm nhiều tiền lắm, bà không buông đâu.
- Mày biết nói người ta không buông, sao mày còn bám?
 - Tình yêu mà mày "always follow your heart", mày không nghe sao?
 - Follow tới "nghĩa trang" à?
 - Tao chịu hết, nếu không chấp nhận được, tao đâu chờ Huy tới giờ.
 - Bây giờ mày tính sao? Chẳng lẽ chờ cả đời?
 - Tới đâu hay tới đó, người tính không bằng trời tính mày ơi.

Vân khoe Huy sẽ qua thăm. Chín năm trời, ngày nào Vân cũng chỉ được nói chuyện với Huy có mười mười

phút (để có được mười phút ngắn ngủi nói chuyện với Huy, nó phải page chàng liên tục trong ba mươi phút)...chỉ được gặp mặt Huy vài lần nên tôi biết nó rất quý cơ hội được gặp lại Huy.

Mấy ngày sau, Vân đau khổ gọi điện thoại: "Chàng không qua được mày ơi, đưa con thứ hai của chàng sinh nhật". Con gái chàng hăm: "Nếu ba qua thăm bà đó, con sẽ giết bà..." Vân khóc, tiếng khóc nghẹn ngào: "Chàng nói không thương vợ, chỉ thương tao, nhưng tao thà mất đi tình yêu để có thân xác của chàng, được thấy chàng mỗi ngày, được yêu thương, được chăm sóc cho chàng"...Tôi không hiểu được Vân. Không hiểu sao nó có thể thương yêu tha thiết người đàn ông có ba con, không hiểu sao nó có thể chịu được cảnh "mượn chồng" người khác. Không hiểu sao chín năm trời, thời gian quá dài để Vân có thể dứt tình cơn mê, để bắt đầu một cuộc đời mới, nhưng Vân vẫn không làm. Tôi thương nó, không phải thương hại, mà là tình thương tự đáy lòng. Tôi nhận ra nỗi chua xót trong vẻ bất cần của Vân, tôi nhìn ra sự thiệt thòi, mất mát của nó. Có ai làm đàn bà lại muốn giành chồng với người đàn bà khác. Nhất là với Vân, nó tới với Huy không phải vì tiền, không phải vì Huy đẹp trai, cũng không phải vì những lời đường mật...Huy của nó không biết nói: "anh yêu em, anh nhớ em da diết, anh có thể chết vì em". Huy của nó không biết nói: "Em là nữ hoàng của lòng anh, thiếu em anh cũng không thiết sống"...Huy của nó chỉ biết đến việc làm, chỉ biết đến mấy con cua sống, mấy con số khô khan trên bàn tính. Huy của nó chỉ biết khoai lang hôm nay on sale, cải xanh hôm nay giá năm mươi cents, lê tàu một đồng một trái...Huy của nó chỉ biết đến sinh nhật của con gái mà quên khuấy tuổi "người tình"...Huy của nó biết nói "yêu em" nhưng đêm đêm ôm người đàn bà khác dỗ giấc ngủ...Tôi mang những điều đó tâm sự với Vân, biết rõ có nói cũng chẳng ích gì, nhưng tôi bắt buộc phải nói. Không nói ra, nếu Vân có bề gì tôi sẽ ân hận cả đời. Vân im lặng nghe tôi phân tích. Nó bình tĩnh đợi đến lúc tôi dứt lời mới lên tiếng: "Tao biết hết. Tao cảm ơn chân tình và sự lo lắng mày dành cho tao. Dĩ nhiên tao biết Huy sẽ không bỏ vợ, Huy không thể nào nhấc tâm để cho mấy đứa con của anh chịu cảnh mẹ ghẻ, con chồng. Tao biết cái giá phải trả không những chỉ là chín năm mà có thể là suốt cuộc đời còn lại, nhưng tao chấp nhận. Đối với tao, cuộc sống là biển khổ, là sóng gió, là bão táp. Dù có chèo chống tới đâu, tới bến bờ nào tao cũng phải đối diện với sóng gió thôi! Tao có thể bỏ Huy để tìm tới một người khác, tìm tới một người đàn ông không vợ, không con, không có quá khứ. Nhưng ai có thể bảo đảm tao sẽ tìm được hạnh phúc? Suốt chín năm, tao không hề ân hận vì đã sống theo trái tim mình. Chỉ một điều duy nhất, tao cảm thấy có lỗi với vợ Huy, có tội với những đứa con của Huy. Nói tới cùng, tao vẫn là người đến sau...Nhiều lúc nói chuyện với Huy, nghe tiếng con trai út của chàng đót đát...ba ơi, ai đó, ai gọi đó...tao cúp ngay điện thoại. Tao biết tao có làm gì cũng không thể bù đắp cho "bà ấy", cho những đứa bé vô tội. Mày đừng lo, bây giờ tao chỉ muốn gặp lại Huy một lần cho dứt khoát. Chín năm qua rồi, tao không đòi hỏi gì hết, tao chỉ mong có được với chàng đứa con. Đứa con sanh ra, tao sẽ nuôi. Có được một phần thân thể của Huy cho riêng mình tao sẽ an phận, sẽ bỏ đi thật xa, không bao giờ gặp mặt Huy, không bao giờ làm phiền gia đình anh nữa". Té ra, Vân biết hết, nó hiểu rõ ràng tường tận về vị thế chồng chênh của nó trong cuộc tình chín năm, nó hiểu mọi ngõ ngách, ngọn ngành của câu chuyện, nó biết hết về những chuyện nó đang làm. Cũng đúng thôi, chín năm trường, nó có dư thời gian để phân tích, để nhận định về cuộc sống chính của nó. Tôi thở dài..."Có thể mày nói đúng Vân ạ. Cuộc đời là bể khổ, có bơi tới đâu cũng không thoát khỏi hai chữ nghiệp duyên. Chắc kiếp trước nghiệp tình của mày quá nặng, chắc kiếp trước mày lỡ phụ rầy Huy nên bây giờ phải trả nợ. Tao là bạn mày, những gì nói được tao nói hết rồi. Bây giờ chỉ biết chúc mày may mắn! Tới đâu hay tới đó, mày đã nói vậy đúng không Vân?"...

Một năm trôi qua, Vân vẫn âm thầm đợi chờ những cú phone mười phút. Tôi vẫn liên lạc với nó thường xuyên, vẫn chịu khó nghe nó khóc, nghe nó tức tưởi, nghe nó kể: "chàng hứa qua thăm...nhưng vì...nên...không qua được".

Tôi ngọt ngào, dụ khị nó về ăn lễ Tạ Ơn:

- Về ăn lễ Tạ Ơn với tao đi Vân, mẹ tao nhắc mày luôn!
- Thôi, Huy hứa qua thăm, nên tao không đi đâu hết.
- Chắc gì ông qua được mà mày mong. Thanksgiving ông cũng còn gia đình với mấy đứa con mà.
- Mày đừng nói gở, nhất định Huy sẽ qua. Tao biết anh cũng nhớ tao.
- Vậy thôi, mày ráng chờ, tao mặc kệ mày đó nhỏ...

Nói kệ nó, nhưng sao vẫn thấy xót xa!

Ngày có Huy, chắc Vân sẽ nấu nhiều món ngon, thế nào nó cũng quay bằng được con gà, nấu món soup cua, làm thêm món salad trộn...

Ngày có Huy, nó sẽ diện thật đẹp, đánh lên má chút phấn hồng, chải cho mượt bờ tóc mây óng ả để được người yêu trầm trồ: "Em đẹp quá Vân ơi!"

Ngày có Huy, nó sẽ dọn dẹp lại căn phòng bừa bộn. Nó sẽ cắm hoa tươi, bày một bàn ăn thịnh soạn...Có thể nó sẽ thắp thêm ngọn đèn cây...Nó sẽ ngồi đó dưới ánh bạch lạp, hạnh phúc nói cười, hạnh phúc chăm sóc cho người tình...

Nhưng nếu Huy không qua thì sao hả Vân?

Tôi hình dung ra cảnh con bạn thân ngồi một mình trong căn phòng trống hoác!

Nó ngồi đó, một mình...bên cạnh chiếc ghế trống, "lặng câm".

Nó ngồi đó, đưa cánh tay gầy bắt với, cố níu kéo những ngày tháng đã mất.

Nó ngồi đó, dồn hết hơi sức thổi tắt lửa lòng, dập tắt những yêu thương...

Nó ngồi đó, lặng câm trong bóng tối...

Nó ngồi đó một mình, lặng lẽ...khóc!

Vân ơi, về ăn Thanksgiving với tao đi, tao biết chắc Huy sẽ không qua đâu. Không bao giờ có lẽ Tạ Ơn khi mày đang chờ chồng một người khác. Tạ Ơn cái nỗi gì khi Huy mãi mãi không là của riêng mày...khôn hồn thì về bên tao, để khi khóc, còn có bờ vai cho mày tựa...Về nhé Vân!!!